

d ů v o d ů:

Stěžovatel uplatňuje důvody zmatečnosti podle čis. 4, 5, 9 a) vlastně 10 a 9 b) § 281 tr. ř. Z důvodu zmatečnosti podle čis. 4 § 281 tr. ř. stěžuje si zmateční stížnost na zamítnutí průvodního návrhu, by obžalovaný byl ohledán lékaři, zda jeho konstrukce jest taková, že nesnese 10—15 sklenic piva a několik černých káv s rumem, takže následkem tohoto množství alkoholu byl v takovém stavu, že o sobě nemohl vědět. Pokud zmateční stížnost v písemném provedení uvádí odchylně průvodní návrh a zejména tvrdí, že znalci měli posouditi i svědeckými výpovědmi potvrzené jednání obžalovaného, nelze k němu přihlížeti, poněvadž protokol o hlavním přelíčení úředně vykazuje, jak návrh zněl. Zmateční stížnost není oprávněna. Rozpoznání obyčejného akutního opojení alkoholem nevyžaduje posudku znalců lékařů, neboť alkoholové opojení není takovým chorobným stavem, jehož zjištění vyžaduje zvláštní odborné lékařské vzdělání. Naopak opojení to jest tak běžným a často se vyskytujícím stavem, že nelze upříti i osobám laickým způsobilost správně vnímati chování se opojeného a ze zjevů těchto na stupeň odchylky od normálního duševního stavu usuzovati. Nehledíc k tomu nelze nabízený důkaz považovati za podstatný ani proto, že znalec, jak nalézací soud správně uvedl, neměl příležitost pachatele pozorovati ve stavu jeho tvrzené nepřičetnosti a ze zhodnocení údajů, jaké množství alkoholu pachatel užil a jakého druhu tento alkohol byl, lze očekávati jen velmi neurčitý výsledek. Poněvadž soud měl po ruce zřetelné a určité výpovědi svědecké, na jichž základě si mohl utvořiti závěr o tvrzeném opojení, právem nepřipustil nabízený důkaz jako zbytečný. Zamítající usnesení nemohlo tudíž míti na konečné rozhodnutí ve směru pro obžalovaného škodlivý vliv.

Čís. 3373.

Žádost o odklad trestu, která spočívá na nedorozumění, ježto ji podal obhájce, který obžalovaného při hlavním přelíčení nezastupoval a jemuž obžalovaný pravý stav věci nevylicil, nelze pokládati za přijetí trestu a vzdání se opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Zm I 665/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalované do usnesení zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. října 1928, jímž byla odmítnuta její zmateční stížnost proti rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. července 1928, a napadené usnesení zrušil.

D ů v o d y:

Obžalovaná byla rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. července 1928 uznána vinnou zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák. Obžalovaná opověděla hned při hlavním přelíčení po vyhlášení rozsudku zmateční stížnost a žádala o doručení opisu rozsudku, který

jí byl 7. srpna 1928 doručen, načež dne 13. srpna 1928 podala na poštu provedení zmateční stížnosti. Mezitím podala obžalovaná žádost o odklad přisouzeného trestu; žádost ta došla k soudu 7. srpna 1928. Usnesením zemského trestního soudu z 5. října 1928 byla odmítnuta zmateční stížnost obžalované s odůvodněním, že žádost o odklad, v níž sama označila, že se rozsudek stal pravoplatným, dala mlčky najevo, že trest přijímá, následkem čehož jest míti za to, že se zmateční stížnosti vzdala. Proti tomuto odmítajícímu usnesení, doručenému obžalované 11. října 1928, podala tato dne 13. října 1928 stížnost, která jest odůvodněna. Žádost o odklad spočívá podle šetření na nedorozumění, ježto ji podal obhájce obžalované, který ji při hlavním přelíčení nezastupoval a jemuž obžalovaná pravý stav věci nevylicila. Nelze proto žádost o odklad za těchto okolností považovati za takový čin, ze kterého by se musilo nutně a neklamně usuzovati na vědomé zřeknutí se opravných prostředků ve smyslu § 1 čis. 1 zákona z 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. z roku 1878. Proto bylo stížnosti vyhověno a napadené usnesení zrušeno.

Čís. 3374.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čis. 50 sb. z. a n.).

Republika může býti hanobena (§ 14 čis. 5 zákona) i řečí rázu politického, zejména, jde-li o příslušníka strany, která se staví veřejně proti republice; ráz hanobení není vyloučen ani při takových výrocích, jejichž obsah byl by za jiných okolností jen oprávněnou kritikou, vysvítá-li z okolností případu snaha pachatelova vzbuditi city nevážnosti, neúcty a pohrdání, surovosti a štvavosti; subjektivní stránka.

Spadá sem, tvrdí-li se o republice, že vládne pendrekem a persekucí, že nadržuje kapitalismu a že pěstuje militarismus.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, Zm II 432/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 26. září 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 14 čis. 5 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čis. 50 sb. z. a n.

Důvody:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281 čis. 9 a) tr. ř. tvrdí zmateční stížnost, že prokázané výroky obžalovaného, pronesené na politické schůzi v den 1. května, znamenaly jen kritiku poměrů, že nebyly vůbec hanobením republiky, zvláště ne surovým a štvavým hanobením, obžalovaný že si alespoň nebyl toho vědom ani neměl nikdy takového